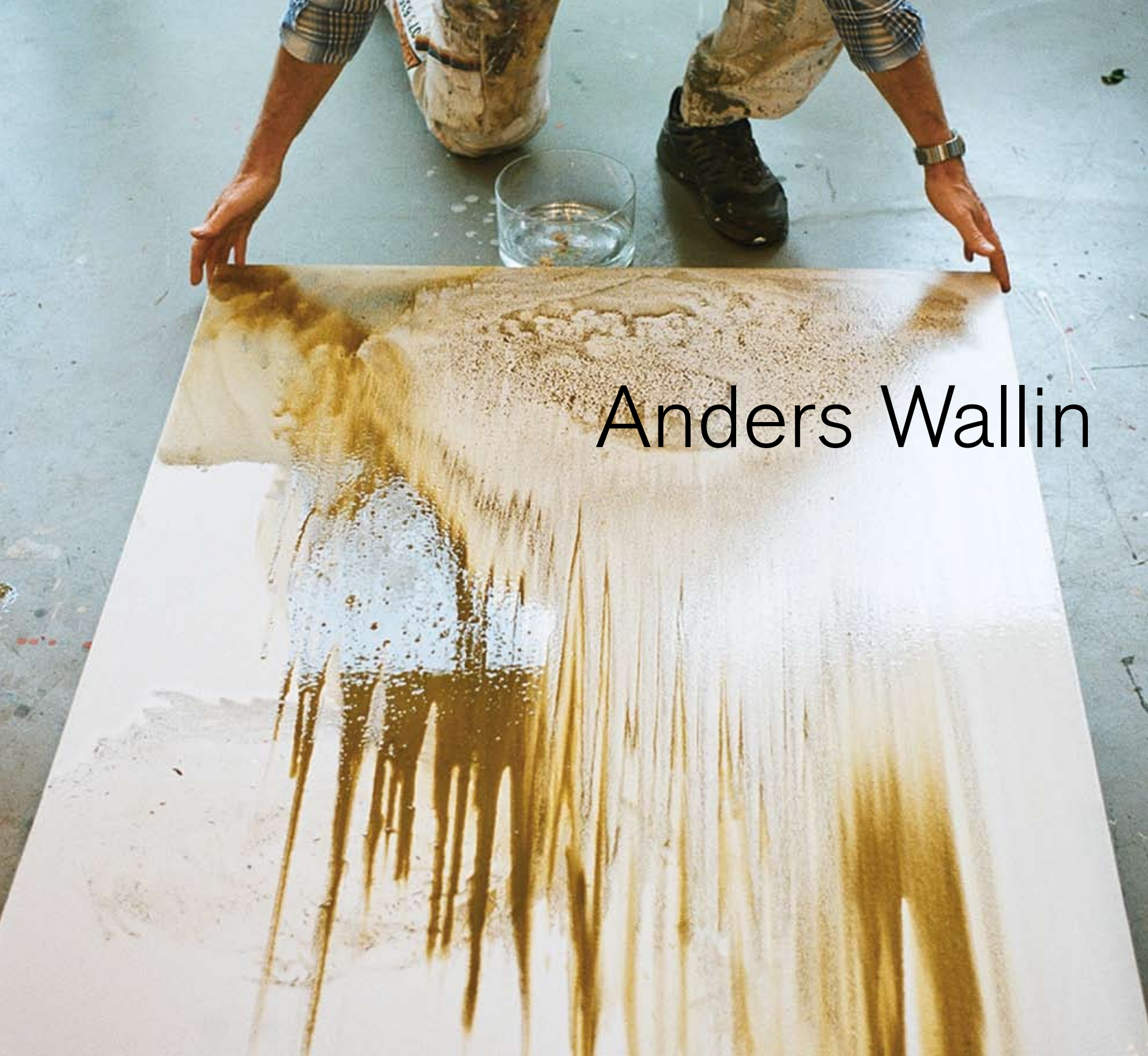

Anders Wallin

® -2009

Fotograf: Igor Moukhin

Text: Henry Jablonski

Grafisk form: Jonas Rahm

Tryckeri: Dahlströms Tryckeri AB Nyköping

© Anders Wallin

www.wallin-art.se

Målningar 2006 - 2009

Blandteknik på papper:

Röd Ängel 57 x 76, Rom 57 x 76, Motljus 57 x 76, Dragon 25 x 35, Burnt sienna 35 x 45, Veil 50 x 70, I.d. 25 x 35, Organza 50 x 70, Solaris 16 x 27, Gloom 25 x 35, Bird 25 x 29, Boy 76 x 57, Head trick 76 x 57, I skogen 76 x 57, Tordmule 76 x 57, Flicklampa 76 x 57, Resår 25 x 35, Trockel 76 x 57.

Blandteknik på duk:

Nysta 100 x 100, Nil 150 x 100.

Blandteknik på akrylglas:

Rev 100 x 100, Kapsel 60 x 60, Lins 50 x 50, Visit 50 x 50, Kast 50 x 50, Tre 50 x 50, Sträng 60 x 60, Dripp 60 x 60, Nano 60 x 60.

Digitalt bearbetat måleri. Sidan 30 till 47. Storlekar från 48 x 38 till 150 x 100.

Digigraphier enligt norm. www.digigraphie.com

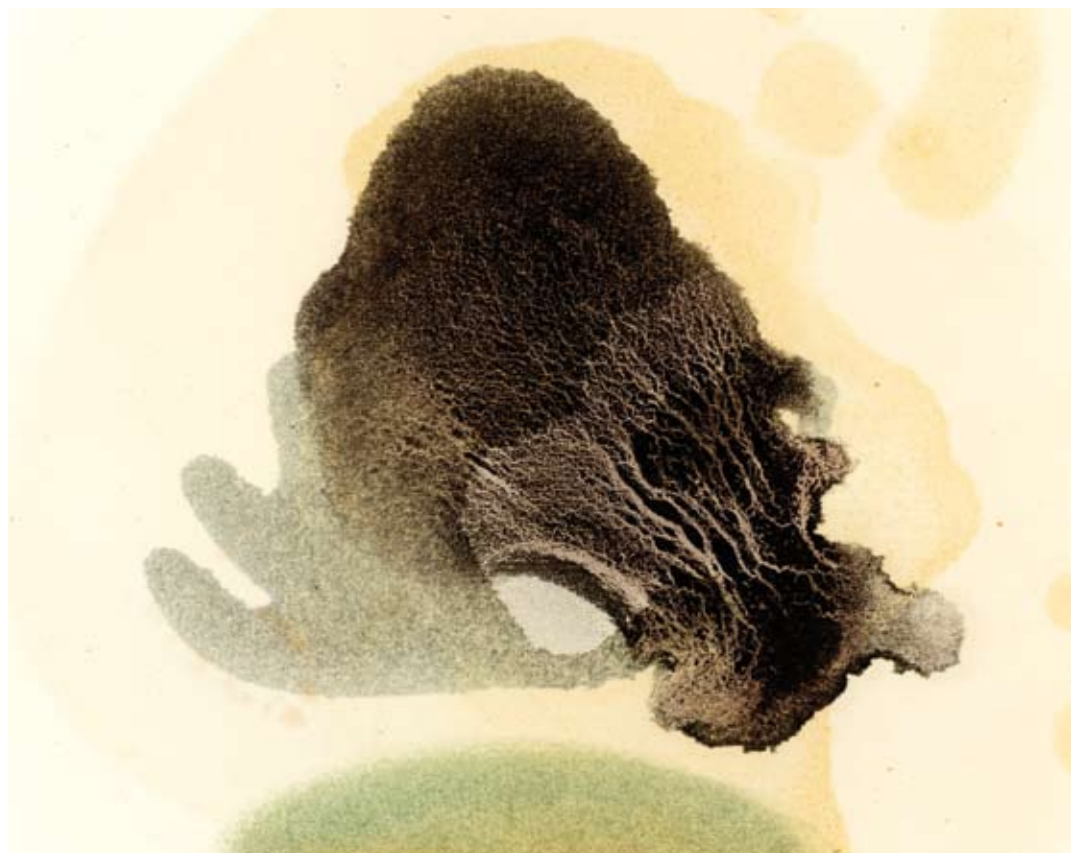
Röd Ängel

Rom

Motljus

Dragon

Burnt Sienna

Veil

I.d.

Nysta

Nil

Organza

Solaris

Rev

Gloom

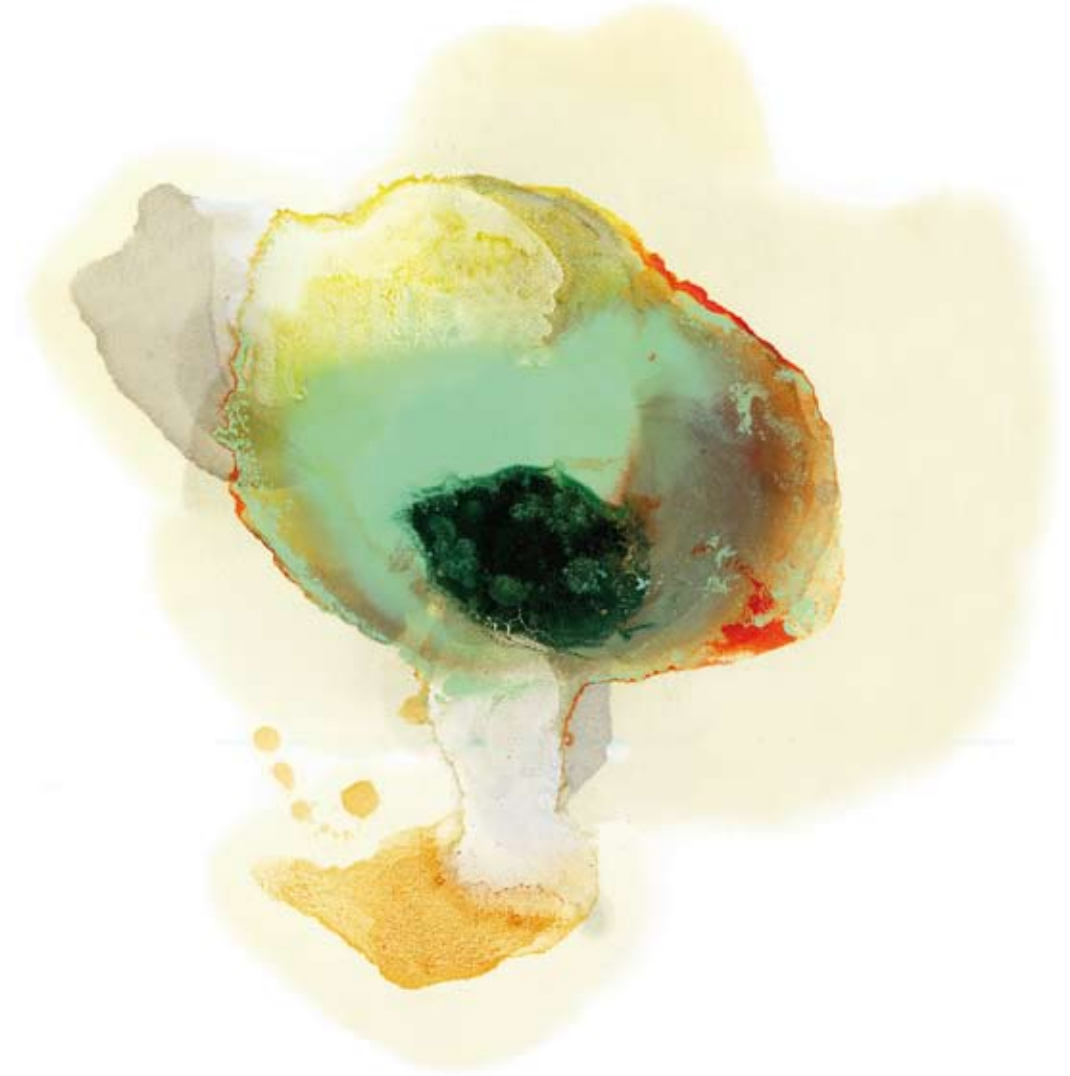
Bird

Boy

Head trick

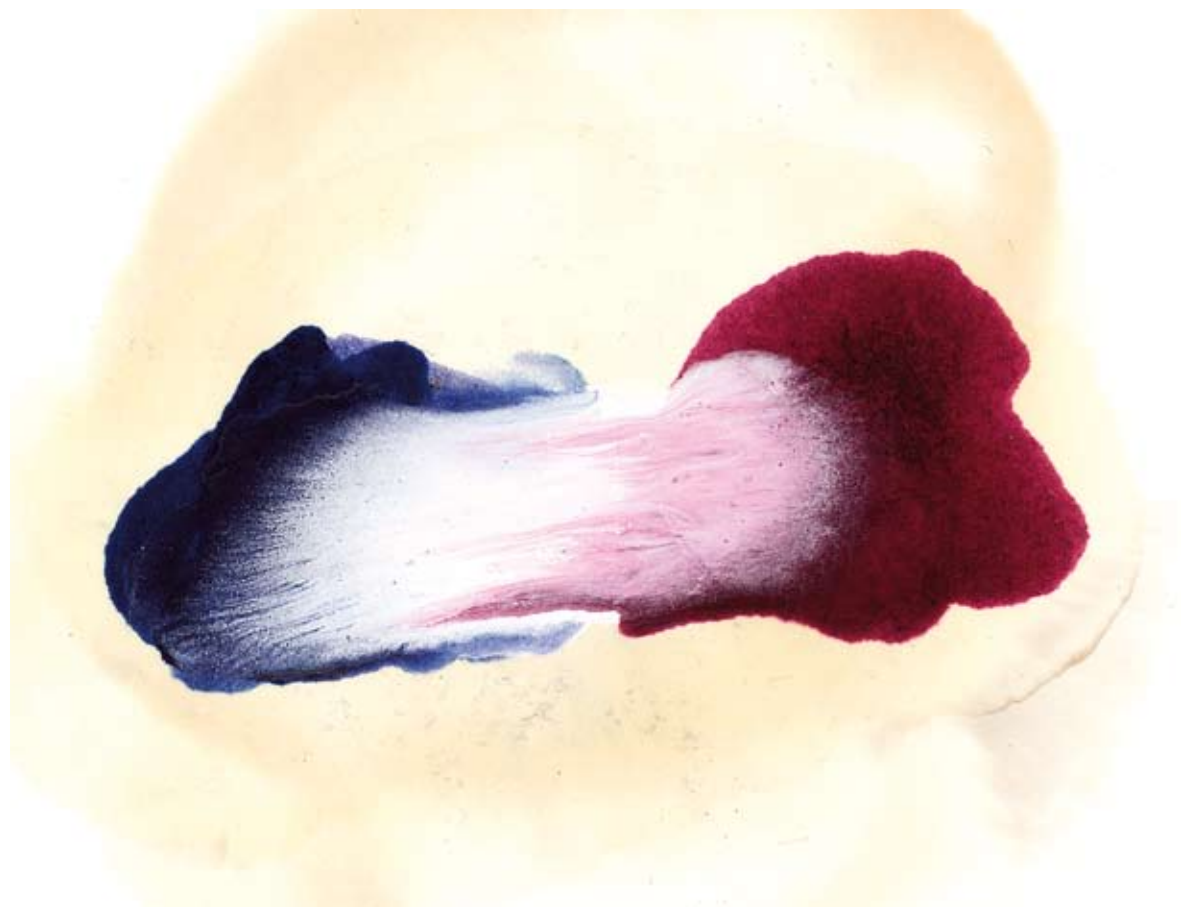
I skogen

Tordmule

Flicklampa

Resår

Trockel

Möte med Anders Wallins måleri

av Henry Jablonski

Anders Wallin har valt att röra sig bort från det tydligt gestaltande. Han strävar efter levande uttryck som egentligen inte går att entydigt definiera, men som är levande för honom själv och med en avsikt att frågande beröra betraktaren. Han växelterkar i målandet mycket fritt med sitt material. Man kan säga att Anders Wallin till en del vill låta materialets inneboende egenskaper styra skapandet. Skillnaderna mellan det manifesta och det inneboende är flytande. Han söker sig mot ursprungsformer. Det är något i blivande. Det är något som möter oss men vi vet ännu inte riktigt vad det är. Gestalterna är reducerade och "multipotenta".

För mer än 200 miljoner år sedan ägde det rum en massförstörelse av livet på jorden. Den var mer omfattande än den mer kända för 60 miljoner år sedan (då dinosauriernas era tog slut). De paleontologer som på 1800-talet först studerade dessa avlagringar fann livsformer som de katalogiserade i linje med vad de redan kände till om yngre livsformer. När en ny generation paleontologer många årtionden senare granskade materialet på nytt upptäckte man att här fanns livsformer som var bortom kända föreställningar om organiska strukturer hos den äldre forskargenerationen. Avlagringarna innehöll former som man bara kunde föreställa sig i sin vildaste fantasi - om ens det. Man kan förstå de äldre forskarna, som bara kände igen det redan kända, och bortsåg från det okända.

Såsom den yngre generationen paleontologer med alldeles öppna sinnen på nytt såg på avlagringarna, - just så tycker jag att man ska närma sig Anders Wallins bilder. Då vaknar de till liv på det mest oväntade sätt. Det är fritt fram för betraktarens egna intellektuella tolkningar och känslomässiga associationer!

Men jag associerar också till den här historien om uråldriga livsformer och avlagringar för att jag i Anders Wallins bilder läser in universums, jordens och livsformernas tillblivelse. Den sätter också igång tankar i mig om hur vi som individer från första stund utanför moderlivet blir besatta av form, ljus och färg.

En gång har vi alla varit intensiva tittare, långt innan vi hade motorisk färdighet att skapa någonting, långt innan vi kunde kommunicera med ord. Vad är det vi ser när vi först "ser dagens ljus"? Vad för slags minne av seendet i moderlivet tar vi med oss vid födelsen.? Vad är det vi ser när vi är hjälplösa och upprörda? Eller när vi ligger vid bröstet och har intensiv ögon- och hudkontakt? När vi blir litet äldre och har börjat gå och kan prata – vad är det vi ser som gör oss nyfikna, upphetsade, glada, skrämda, förstämnda?

Om jag för ett ögonblick skalar bort Anders Wallin, konstnär, pedagog mm, så ser jag både likheter och skillnader mellan honom och en mig närstående person, Frank, från hans fjärde till sjätte levnadsmånad. Han - en välmående, stadig och lugn gosse, som inte är helt lättflörtad - verkar ha ett intressant perspektiv som betraktare av form och ljus.

Det är spännande att följa hans blick och se vad den fäster sig vid. Frank fyra månader är oavbrutet upptagen med att ihärdigt betrakta de mest oväntade platser, ett hörn av ett bord, en skarp skugga, ett veck, ett hudparti, ett mönster på ett liten del av ett klädesplagg, ja, i princip vilken struktur som helst. Jag tror inte ens det behöver vara en struktur som vi ser det. Genom att intensivt betrakta en viss fläck så skapar han själv en inramad struktur. Jag tycker mig ofta – men inte alltid - kunna förstå vad det är som fångat hans uppmärksamhet. Det är alltid sånt som jag själv till vardags aldrig skulle ägna någon som helst uppmärksamhet, men som Frank hjälper mig att se. Jag har inte den spontana intensiteten i seendet som han har. Jag tänker att det i stort har trängts bort så att min syn till vardags oftast bara noterar det jag redan känner igen, mer sällan något nytt. Men

återskenet av Franks intensiva seende finns kvar, t ex när jag går på en utställning. Frank däremot sitter mest varenda stund i sitt liv på en för oss vuxna i det stora hela okänd utställning. Hos Anders Wallin finns återskenet av Franks fytamånaders-seende kvar i hans förmåga att upptäcka nyanser och brytningar i måleriets enskilda detaljer, något som vi besökare på utställningen sällan lägger märke till, men som påverkar bildens egenskap - och budskap!

Frank, sex månader, har börjat integrera detaljerna till större helheter - ett ansikte eller någon annan form. Man skulle kunna jämföra det med att många pointilistiska enskildheter, som hans syn har varit besatt av, nu har en vuxit till olika "helhetsbilder". Jag tror inte de är helt stabila utan skiftar - kanske ibland kalejdoskopiskt oscillerande från ett ögonblick till ett annat. Om vi som vuxna skulle uppleva Franks "psykedeliska" syner rakt av skulle vi bli sinnesförvirrade. Vi bär alla inom oss - i den bortträngda delen av våra sjäsliv - att våra synintryck varit spontant fluktuerande, kalejdoskopiska och "fraktaliserade".

I Ann Rice's "En vampyr's bekännelser" lär vi oss, att när en människa återföds som vampyr så upptäcker hon att hennes nya vampyr-seende fått just en sådan ohämmad intensitet som jag föreställer mig lille Franks. Jag ser den fortfarande hos mina nu två och ett halvt och fyra år gamla barnbarn. Är det inte den nyhetens förundran, fascination och behag som finns i varje pånyttfödelse? Det slår mig att många av mina patienter i psykoanalys, och jag minns det också väl själv under en period i min egen, blir oerhört uppmärksamma på världen. Det, som skulle ha varit vilken T-baneres som helst, blir otroligt intensiv och fylld av intryck och de mest skarpsinniga iakttagelser. Att återfödas är att öppna sina sinnen, att ta sig ur sitt inre fångelse. Konstens stora bidrag till livet är att hjälpa oss att som vuxna återupptäcka intensiteten - det vi fascinerats av och glömt, och orka se det vi ännu inte upptäckt - eller återupptäckt. Vi kan också som Stendahl och många andra efter honom som besökt Florens drabbas av psykotisk förvirring när vi möter skönheten och mångtydigheten i konsten. Konstnärens avsikt att gestalta samverkar alltid med andra omständigheter bortom hans medvetna kontroll - en växelverkan mellan frenetiskt skapande och att ta ett steg ifrån och se hur det blev, se om det blev något mer. Hos Anders Wallin finns lusten att pröva och fördjupa variationerna ett oändligt antal gånger. Det kan vara en form eller ett tekniskt tillvägagångssätt: Det sker i en växelverkan mellan slump kontra avsikt. Färgpigmenten och lösningsmedlen tycks ta sig egna fysikaliska och kemiska uttryck på ett papper:

Han upptäcker något oväntat uttryck i vad han trodde var den egna medvetna skapelsen. Var det en slump eller något som verkade inifrån konstnären som han inte var medveten om? Målandet sker i ett "flow", följer en kroppsnära inre känsla. Vissa konstnärer skulle uttrycka det som att de i vissa stunder bara känner sig som redskap för något annat utanför dem själva. En mer prosaiskt lagd person skulle kunna säga att man målar med magen och inte med huvudet.

Anders och Frank tycks i alla fall ha samma intensiva blick för detaljer, upprepningar och variationer av mönster. Men medan Frank förmedlar ett tidlöst lugn i sitt seende så pendlar konstnären Anders mellan frenetiskt arbete och stunder av vanmakt. Jag förstår varför Anders Wallin inte gillar långsamma färgtekniker som olja. Alla dessa former som kommer för honom och som han vill undersöka! Tiden räcker inte till!

Man kan drömma om att gestalta och kondensera en process som tagit miljontals år - t ex följa utvecklingen av en mineralisering. Jag ser framför mig hur Anders Wallin med penseln imiterar den svarta skorstenen på havsbotten som vräker ut sitt pigment, skapar kemiska reaktioner och formationer, mineralblandningar och överlagringar. Lavaflöden möter varandra och blandas, stelnar och sköljs sedan av vågor i ett par miljarder år.

Men det finns också något ko(s)miskt för en konstnär att upptäcka, att det uppspända våta arket på en plåt har skapat rostformationer på baksidan, som han kan arbeta vidare med. Naturen spelar skaparen ett spratt. Skapelsen skapar något åt "Gud" att jobba vidare på - om han är vaken nog att utnyttja det.

Någon gång under eoner av tid är det något som slutar stelna fast det borde ha stelnat. Mineralisering övergår i organiska livsformer. En gräns uppstår mellan två former men man kan inte säga var den ena slutar och den andra börjar. En form omsluts, uppslukas av, glider samman med något annat – och fortsätter att röra sig. Anders experimentella flöden på pappret, penselns ingrepp och avbrytande i pigmentlösningarnas vätskemekanik börjar nu återge en sådan utveckling. Formerna utvecklas plasma-aktigt.. De tycks fortfarande röra sig för ögat fastän de tekniskt är stelnade.

Anders Wallins målningar uppfordrar mig att ta mig igenom den grå vardagshinnan till det som motsvarar Franks sätt att se – så ursprungligt och i kontakt med världar som går förlorade för de flesta av oss med åren. Mitt seende börjar oscillera mellan "fraktalerna", som de symmetriska bilderna ofta är uppbyggda med, och helheten.

Jag upptäcker det lockande, skrämmande och gåtfulla i bilderna. De tar form efter mina fantasier. Det kluvna och symmetriska finns i vår egen livsform, kluvenhetens alla uttryck: det som öppnar sig och slukar eller omsluter, det som tränger sig fram, det som speglar sig självt. Det är lätt att förstå att konstens associativa möjligheter har utnyttjats inom testpsykologin i Rorschach-testets suggestiva plumpar.

Omvänt, behöver den konstintresserade ingen psykoanalytiker för att befatta sig med det sinnliga, sexuella och skrämmande i en bild. Den ene kan se ett skärgårdslandskap i gryningsljus; en annan en kolossalt överviktig människa bakifrån, som just lyfts ur sin säng med ryggen skörvig av orenhet; en tredje, ett vackert rygglut med bara anade ljuva hemligheter.

Målningen motljus, en svart form omgiven av en corona sätter min fantasi i rörelse. Vad bevarar den av förfluten rörelse i sin stelhet? Konsträren själv föreslår en association till en rymdsten i en stjärnas motljus. Jag ser också i stenen ett halvt bortvänt ansikte som en silhuett – ett barns ansikte? Ödsligheten i denna stelnade klump på färd i universum griper mig. Vart rör den sig? Mot ljuset in mot något livgivande, pulvreras, uppgår i något som bildar nya former, kanske liv? Eller färdas den bort, ut i död rymd i betraktarens riktning, mot det svarta hål, i vilket former och föreställningar upphör att existera? Den bortre erfarenhetshorisonten.

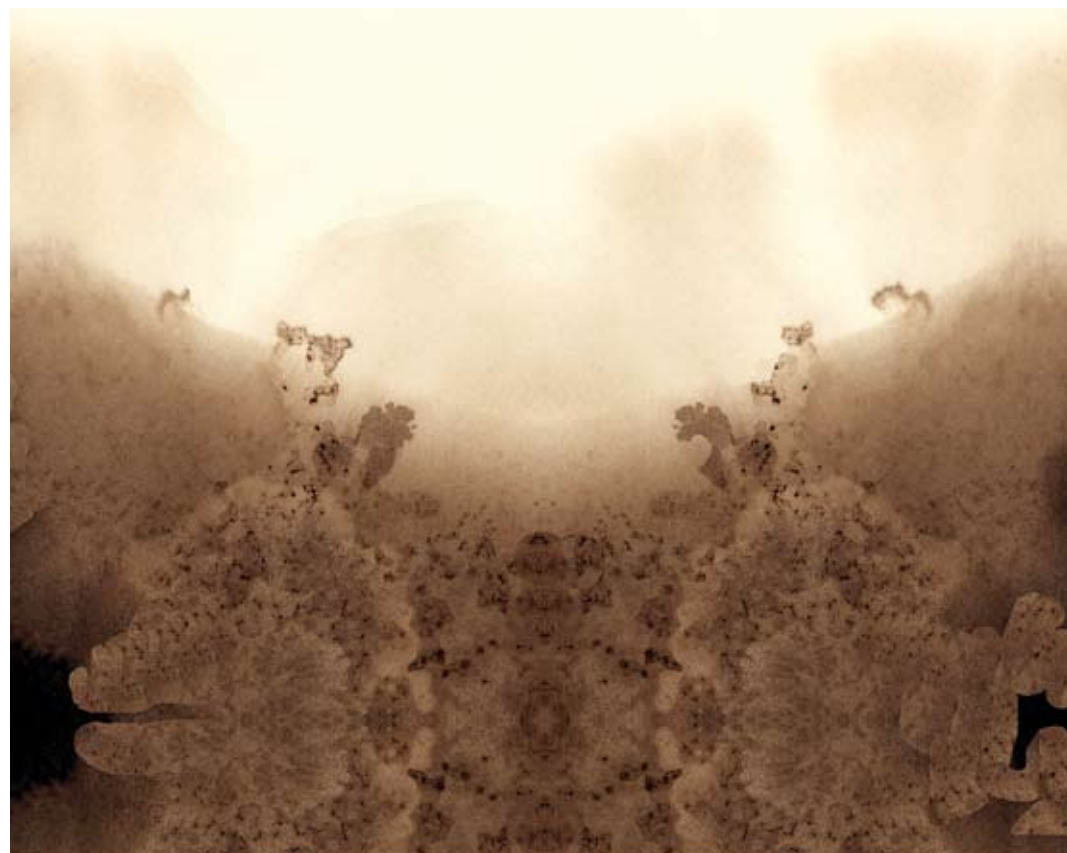
Meteoren – mörk i motljus och symboliserande mitt eget psyke – både skymmer och gör det möjligt för mig att se skimret från ljuskällan bortom den – likt det Platonska skuggspelet. Rymdstenen skyddar samtidigt mina ögon från att bli bländade om de skulle stirra rakt in i det förintande starka ljuset.

Jag kommer att tänka på Monet som i slutet av sitt liv med tilltagande synförsämring förstörde sina verk. Det ser så ut i våra ögon, men kanske inte i Monets egna inåtvända. Man fick rycka målningarna ifrån honom, mitt i hans skapelse- eller förstörelseprocess. Omgivningen tålde inte att han höll på att återföra synintrycken, färgerna, ljuset och formerna till ett tillstånd som var odifferentierat.

Hos Frank fyra månader har meteoren ännu inte blivit så skyddande och skymmande stor. Han klarar av att se det vi inte gör. Människans psyke tar form, utvecklas, men stelnar också. För många krymper det så småningom. För en del fragmenteras själssklumpen i senilitet som kastar människan tillbaka till osammanhängande enskildheter innan den, som för oss alla, slocknar vid vår bortre erfarenhetshorisont.

Henry Jablonski är läkare, psykoanalytiker och psykiater verksam i Stockholm. Han skriver om medicinsk psykologi, läkar-patient-relationer och om kultur -och samhällsfrågor i psykoanalytiskt perspektiv.

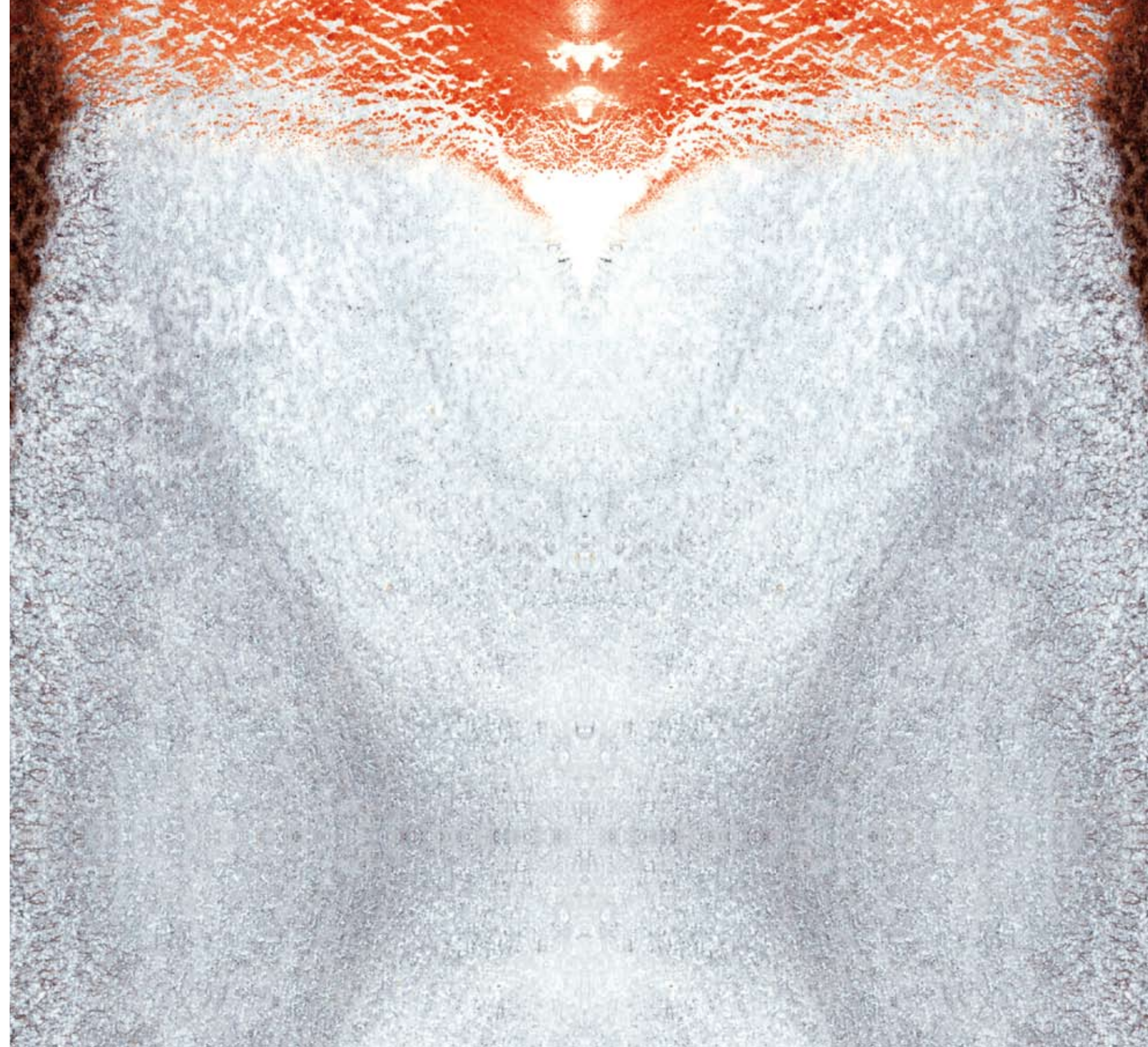

Skikt

Is

Spets

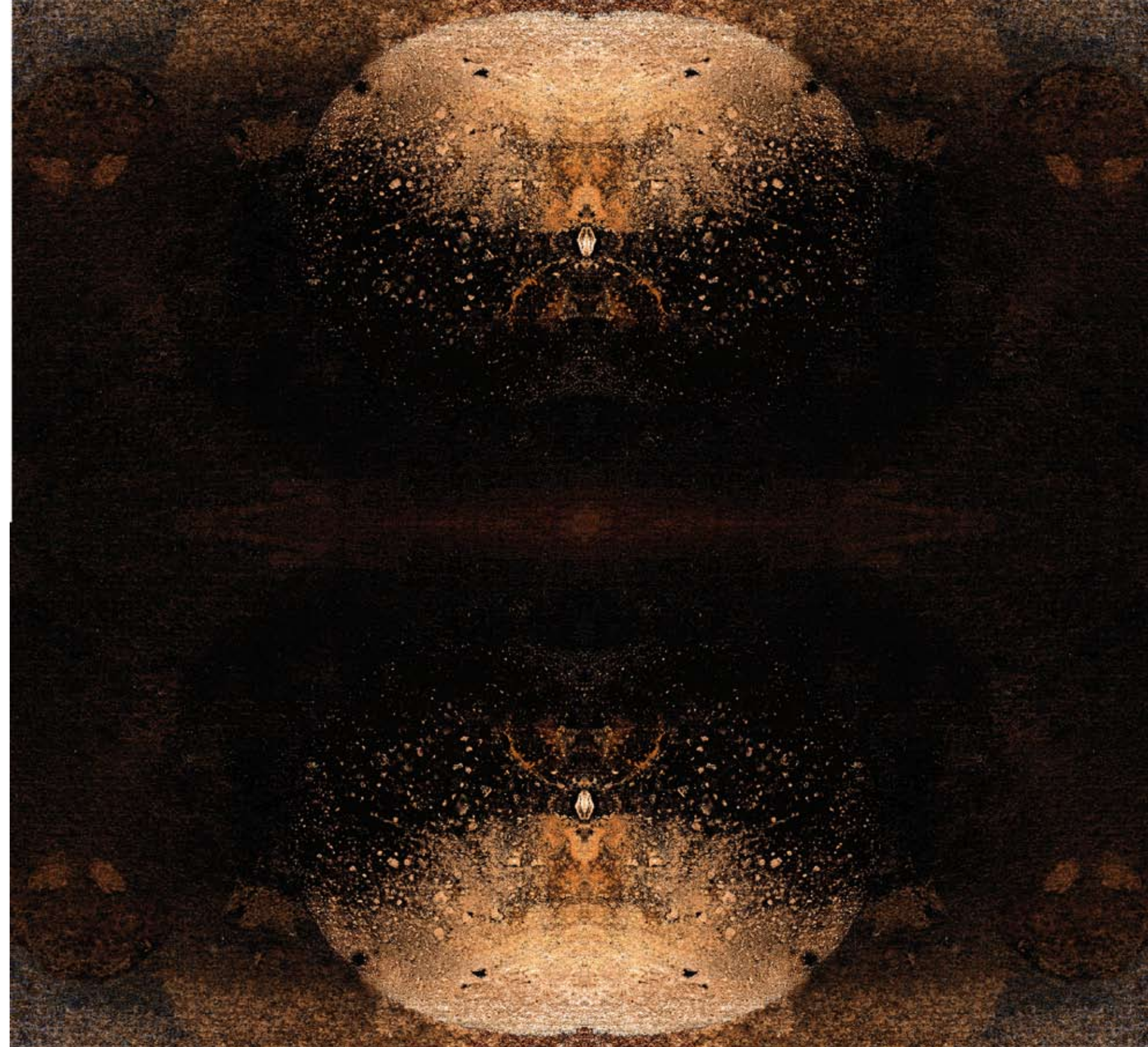

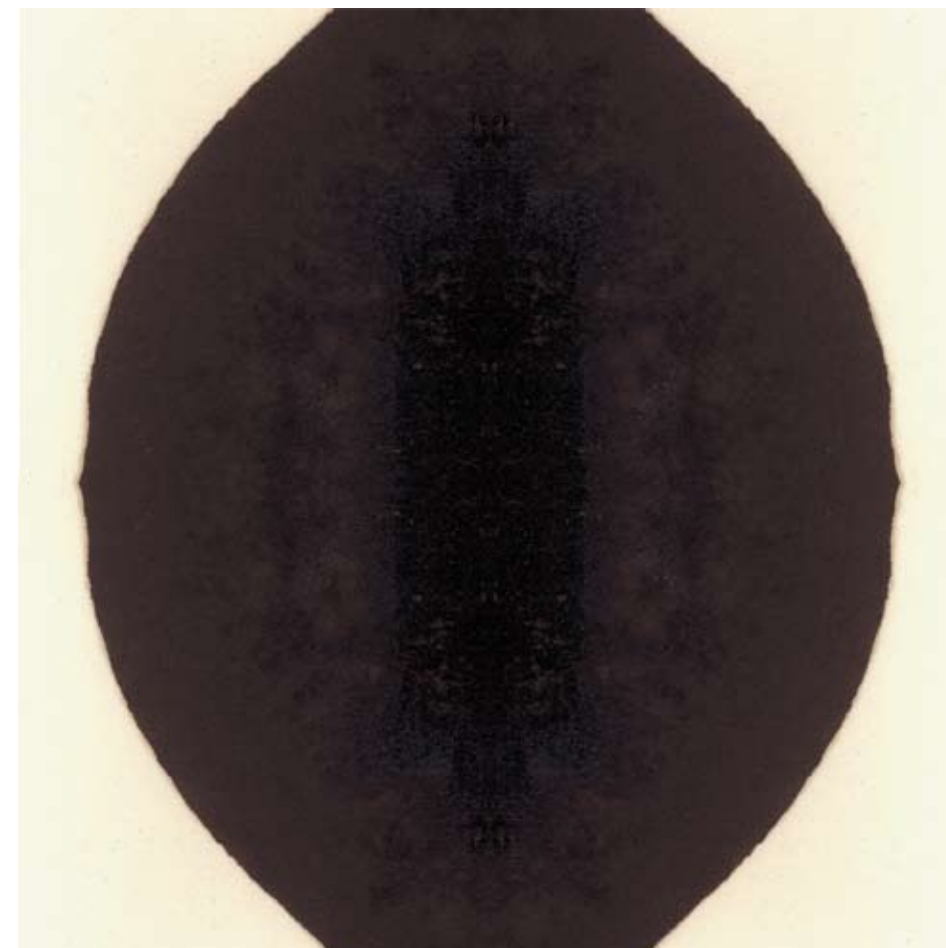
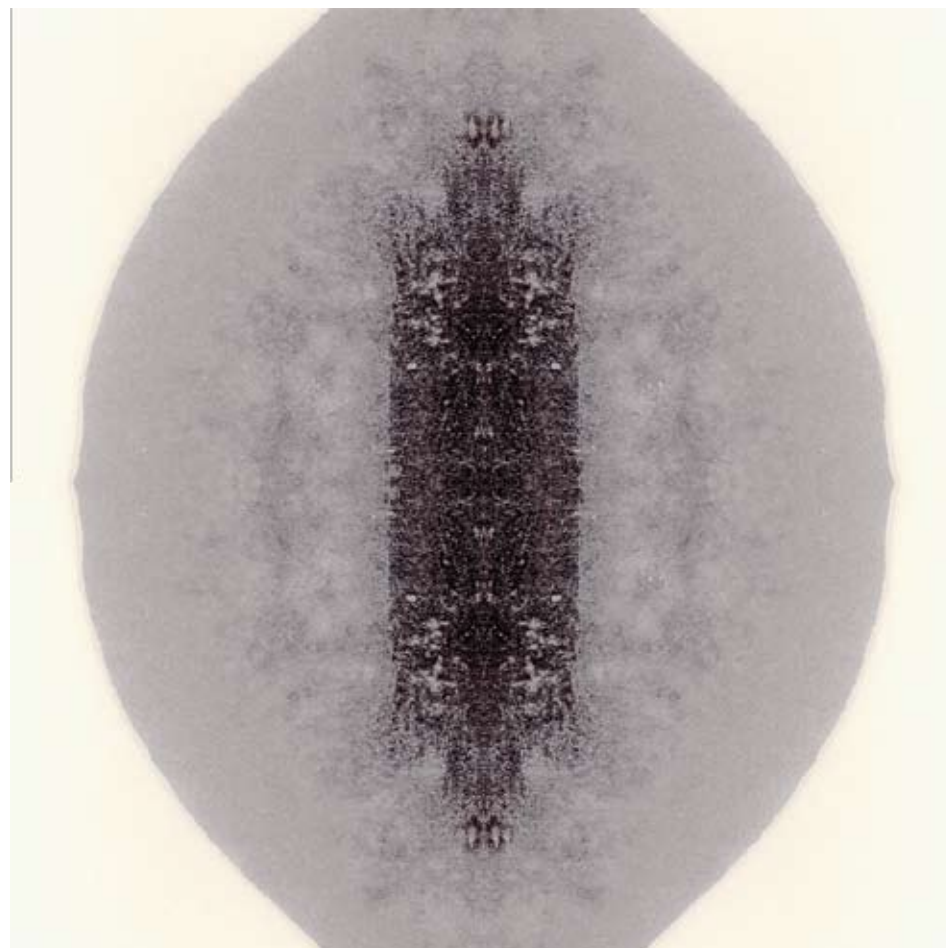
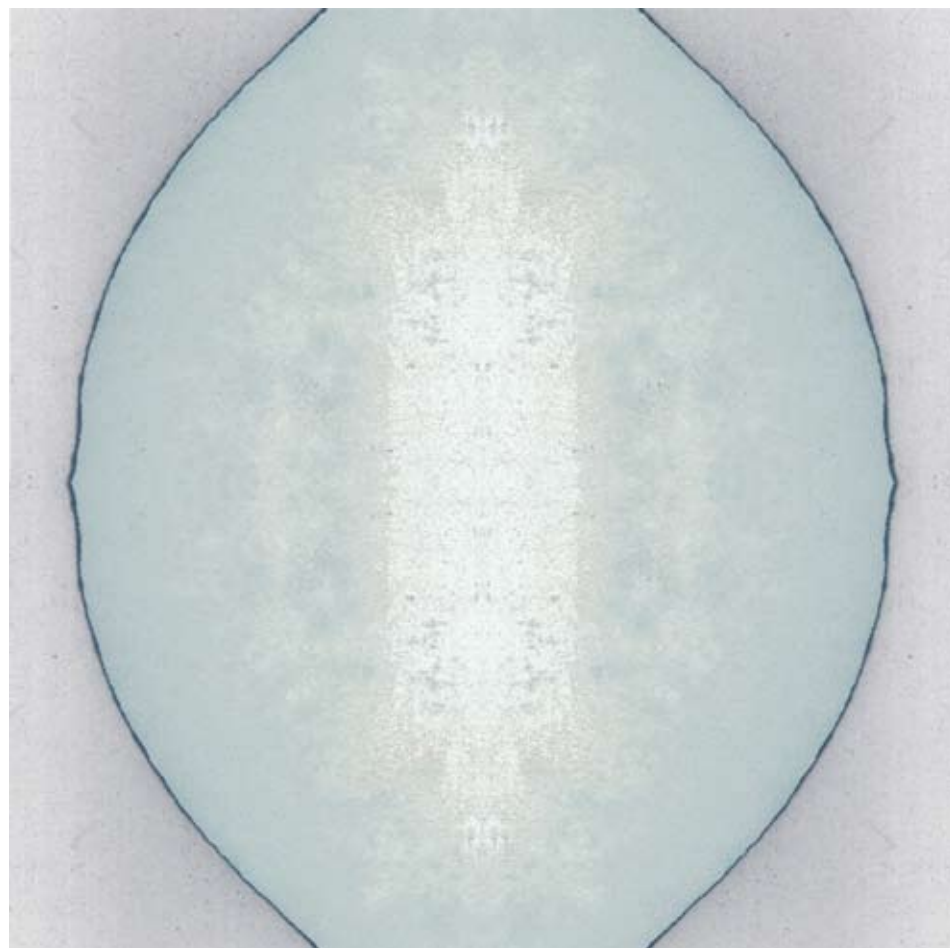
Frans

Tryck

Spiegel

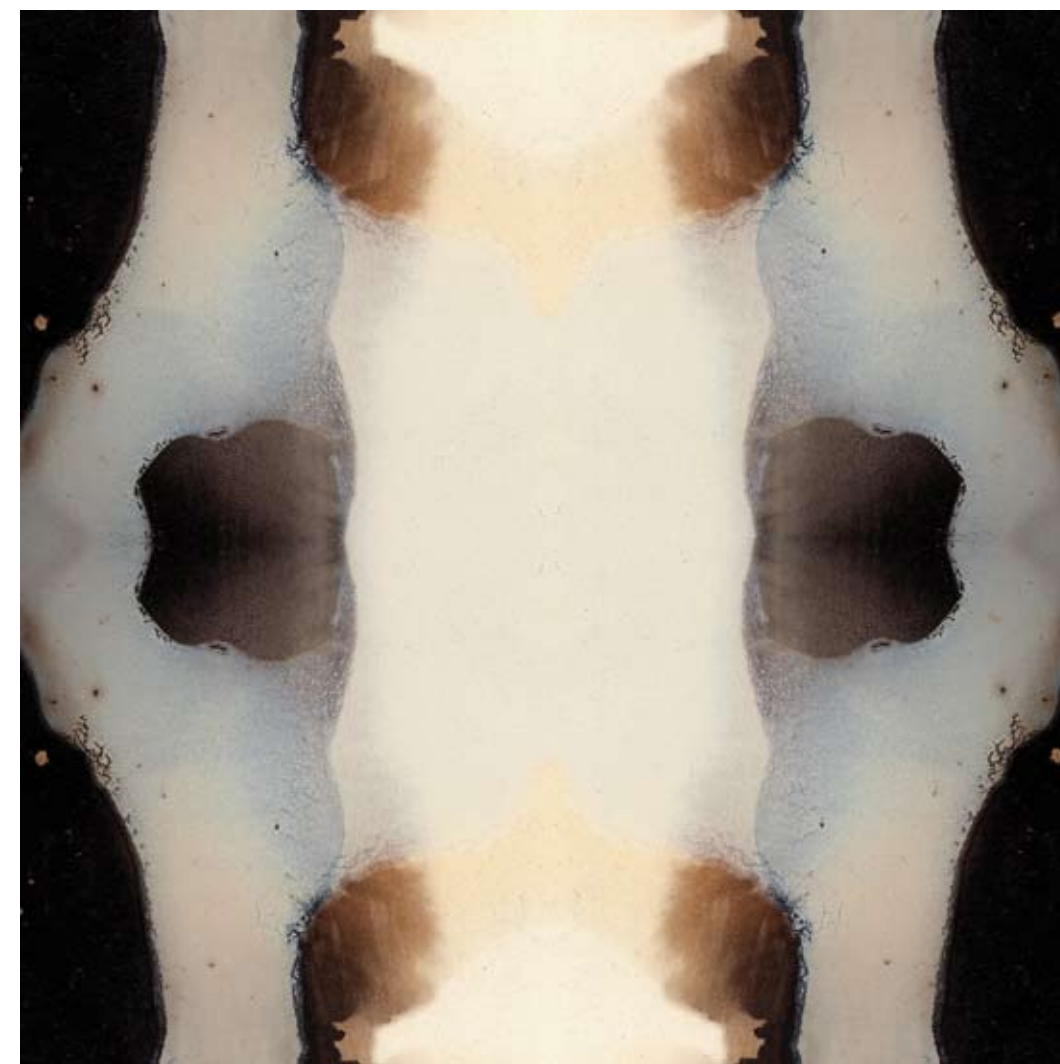

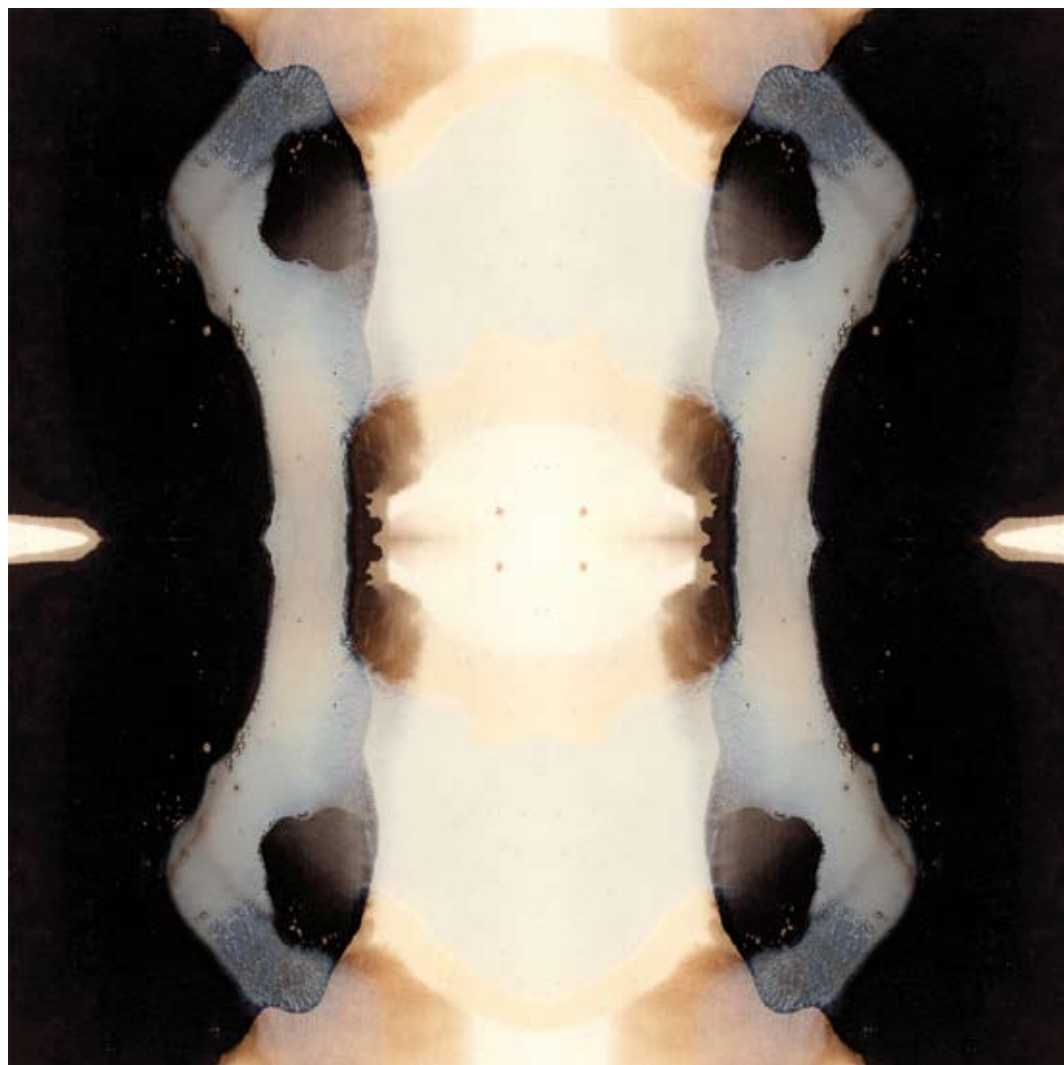
Iverterad I II III

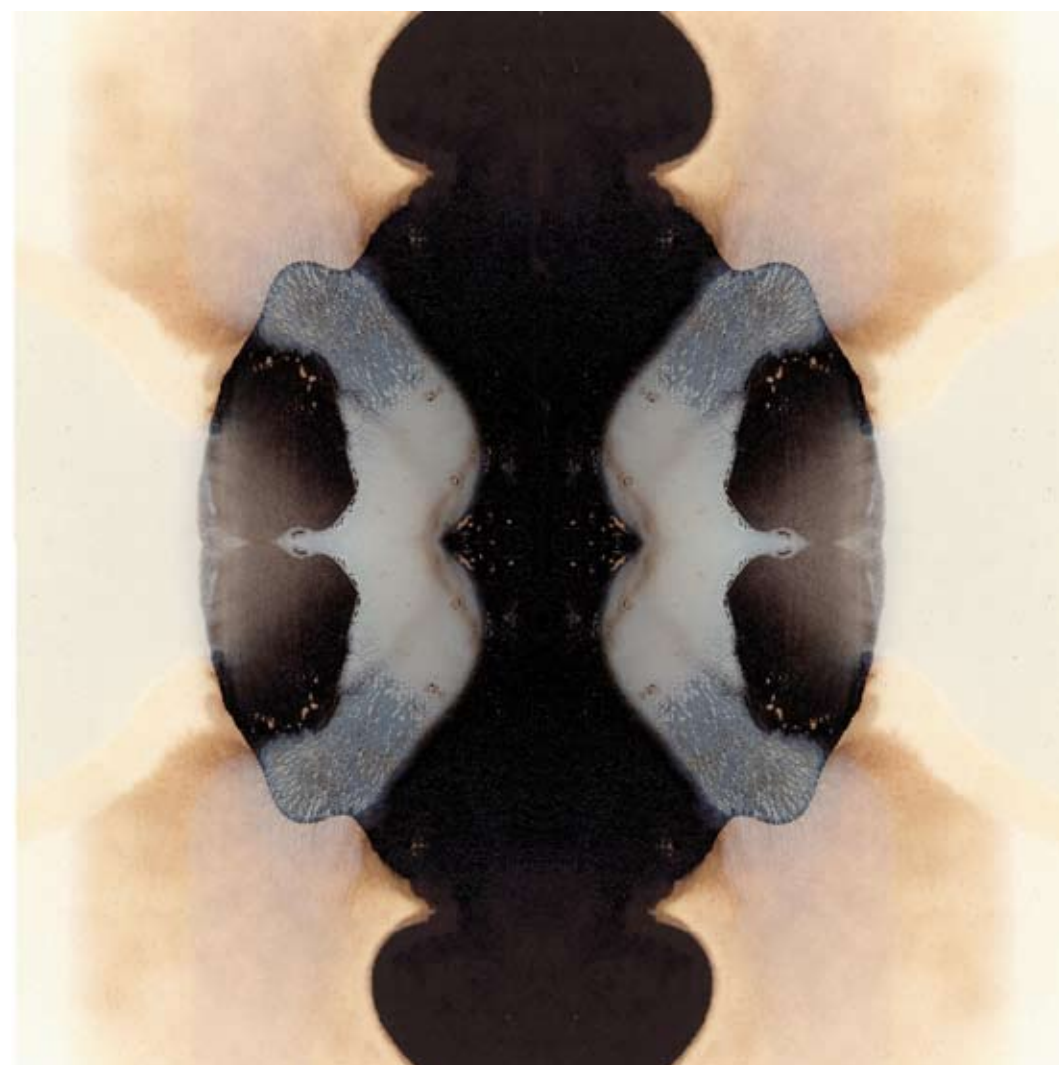
Silence

Lock

Bone

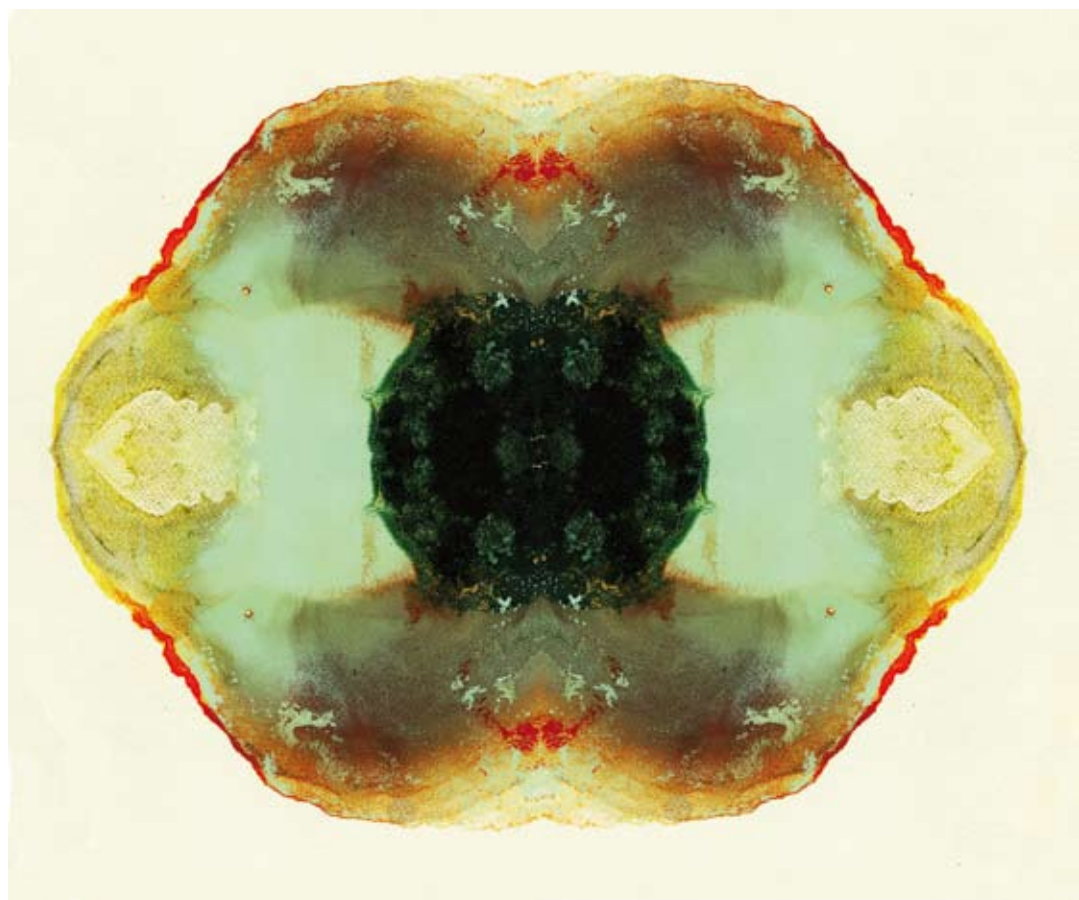
Pjäs

Skål

Dawn

Stone

Indie

Kapsel

Lins

Visit

Kast

Tre

Sträng

Dripp

Nano

ANDERS WALLIN f. 1953

Utbildning			Galleri Victoria, Halmstad	1995
Grundskolan för konstnärlig utbildning	1972-73		Galleri St.Gertrud, Malmö	1995
ABF:s Konstskola	1973-74		Galleri Plantage, Göteborg	1995
Konstfack	1974-79		Ekebyhov slott	1996
Projektstudier på Konsthögskolan			Nacka konsthall	1996
i monumental/glas	2007		Ålands konstmuseum, Mariehamn	1996
Representerad			Le Chateau d'argenteuil, Brüssel	1996
Statens Konstmuséer, Konstrådet, Riksdagen,			Konstforum, Norrköping	1996
LO, Riksbanken, Oslo Landsting, Stockholms			Konstfrämjandet, Örebro	1996
läns landsting, Sveriges allmänna konstförening,			Stockholm Art Fair	1997
Norrköpings museum, Ålands konstmuseum,			Kunstrai, Amsterdam	1997
Stedelijk museum, Amsterdam m.fl.			Galerie Artline, Amsterdam	1997
Samlingsutställningar			Galleri Sjöhästen Nyköping	1997
Nationalmuseum "Stadsbarn"	1979		Konstförmedlarna, Stockholm	1998
Liljevalchs vårsalong	1986, -88, -89, -90		Galleri Jan Wallmark, Stockholm	1998
Nacka konsthall	1990		Galleri Viktoria, Halmstad	1999
Luleå Konsthall	1999		Stockholm Art Fair	1999
Nacka Konsthall	2000		Blå Porten Liljevalchs, Stockholm	1999
Dieselverkstaden	2002		Stockholm Art Fair	2000
Edsvik konsthall	2005		Galleri Jan Wallmark, Stockholm	2000
Edsvik konsthall	2007		Galleri Rönquist och R., Malmö	2001
Vinterviken "i främsta ledet"	2007		Täby Konsthall	2002
Ålands museum	2008		Sthlm Art Fair	2002
Separata utställningar från 1988			Galleri Kim Anstensen, Göteborg	2003
Galleri Händer, Stockholm	1988		Stockholm Art Fair	2003
Galleri Keruben, Göteborg	1989		Galleri Tom Tarquinia, Italien	2003
Saltsjöateljén, Nacka	1989		Konstfrämjandet, Uddevalla	2003
Galleri Händer, Malmö	1989		Kostfrämjandet, Örebro	2003
Galleri Händer, Stockholm	1990		Konstfrämjandet, Uppsala	2003
Galleri Benbasat, Norrköping	1990		Stockholm Art Fair	2004
Ålands Konstmuseum, Mariehamn	1990		Nacka konsthall, Dieselverkstan	2004
Galleri Keruben, Göteborg	1991		Konstfrämjandet, Halmstad	2004
Galleri Caroli, Borås	1992		Galleri Eklund-Wallmark, Stockholm	2004
Konstfrämjandet, Stockholm	1992		Lydmar hotell, Stockholm	2004
Konstfrämjandet, Örebro	1992		Konstfrämjandet, Umeå	2005
Galleri De Unga, Stockholm	1993		Galleri Sander, Norrköping	2005
Bild och form, Västerås	1993		Galleri Alexander, Åland	2005
Stockholm Art Fair	1994		Galleri Sander, Linköping	2006
Greitz, Stockholm	1994		Galleri Liro, Karlskrona	2006
Galleri Focus, Oxelösund	1994		Vandre Galleriet, Sandefjord, Norge	2006
Lilla Galleriet, Umeå	1995		Galleri Royal Blue, Hägernäs	2006
Stockholm Art Fair	1995		Galleri Eklund Wallmark, Stockholm	2007
			Galleri Royal Blue, Hägernäs	2008
			Edsvik Konsthall	2009
			Galleri Fossekleva, Berger, Norge	2009

Offentliga utsmyckningar
Bl a: Svenska Bostäder, Skärholmen, Sågtorpsskolans
bibliotek, Nacka. HSB, Farsta strand. Karolinska
Sjukhuset, Stockholm. Internationella Gymnasiet
Sjövik, Stockholm. SL-projekt "Signal" med 32
storbilder i T-banan, Gärdet och Zinkensdam,
Stockholm. Winn hotell, Solna. Vigselrummet, Nacka
Stadshus.

"Visioner i vatten" en akvarellist på 90-talet.
Ett TV program för SVT, kanal 1 från 1994 om
A.W.s måleri.

Bokutgivning
Avbrutna Processer
En bok om Anders Wallins måleri fram till 2002.
Akvarellens historia och teknik
Anders Wallin och Tulla Grünberger, ICA bokförlag

Akvarellkurser och kulturreSOR
Bali, Italien, Vietnam, New York, Cuba, Marocko,
Kenya, Brasilien, Sydafrika, Irland, Indien, Zanzibar,
Mexico, Spanien, Lofoten, Svalbard, Mexico,
Rajastahn, Grekland m.m.

Anders Wallin
Ateljé: Villagatan 1 134 41 Gustavsberg
Telefon och fax: 08 - 645 19 17
mobil: 070 561 47 21
anders@wallin-art.se
www.wallin-art.se

